

TEKEN VAN DE STERREN

WARRIOR CATS

DE VIERDE LEERLING

Met veel dank aan Kate Cary

Oorspronkelijke titel: *Omen of the Stars – The Fourth Apprentice*

© 2015 Working Partners Limited

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

www.warriorcats.com

© 2017 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven in 2017 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Pauline Akkerhuis

Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zoder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 471 9

NUR 283 284

D/2017/6168/80

Ben ik aan het dromen?

BESNEUS WAS nergens te bekennen, maar er zaten drie andere katten tegen de wand van de kraamkamer. Iedere haar van Gaaiveders vacht kwam overeen van afgrijzen toen hij de gespierde, gestreepte gestalten van Tijgerster en Havikwind herkende, de een met fonkelende ambergele, de ander met ijsblauwe ogen. De derde was een grote bruine kater. Zijn dikke staart was in het midden geknakt als een gebroken tak. Gaaiveder had hem nog nooit eerder gezien, maar hij herkende de geur van de kat die hem bij de Maanpoel, tijdens zijn gevecht met Briespels, had aangevallen.

Er was honger in de ogen van de drie geesten terwijl ze naar de pasgeboren kittens staarden.

‘Het komt eraan’, fluisterde Gaaiveder. ‘Een gevecht tussen de SterrenClan en het Duistere Woud, en iedere krijger zal tot de strijd worden opgeroepen.’

PROLOOG

DE RIVIER stroomde in een vloeiende beweging over de rand van de rots en stortte bulderend een kloof in, om ver beneden in een woelende, schuimende watermassa te eindigen. De stralen van de ondergaande zon lieten ontelbare regenboogjes in het opstuivende water dansen.

Niet ver van de waterval zaten drie katten op de oever. Ze keken alle drie hoe een vierde kat behoedzaam over het ruige mos in hun richting schreed. Sterrenlicht schitterde rond haar poten en bestreek haar blauwgrijze vacht.

De nieuwkomer bleef staan en nam de wachtende katten met een ijzig blauwe blik op. Ze schudde geërgerd een voorpoot uit. 'Waarom hebben jullie in alleClansnaam voor deze plek gekozen? Het is hier veel te nat en ik kan me niet concentreren met al dit lawaai.'

Een andere poes, met een pluizige, grijze vacht, kwam overeind. 'Zeur niet zo, Blauwster. Ik heb voor deze plek gekozen *omdat* hij vochtig en lawaaierig is. Wat ik te zeggen heb is vertrouwelijk, dus niet voor vreemde oren bestemd.'

Een gouden cyperse kater wenkte met zijn staart. 'Hier

naast mij is een mooi droog plekje, Blauwster.'

Ze trippelde naar hem toe en ging minachtend snuivend naast hem zitten. 'Als dit droog is, Leeuwenhart, dan ben ik een duif.' Vervolgens wendde ze zich tot de grijze poes: 'En, Geeltand? Wat heb je op je hart?'

'De profetie is niet vervuld', mauwde Geeltand. 'De Drie zijn eindelijk bij elkaar, maar twee van hen herkennen misschien de derde niet.'

'Weet je zeker dat we de juiste Drie hebben deze keer?' vroeg Blauwster scherp.

'Je weet best van wel.' De spreker, een donkere lapjespoes met een mooi gevlekte vacht, knikte de kat die ooit haar Clanleider was vriendelijk toe. 'Hebben we niet allemaal dezelfde droom gehad, de nacht dat de uitverkorene werd geboren?'

Blauwster zwiepte met haar staart. 'Je zou best gelijk kunnen hebben, Spikkelblad. Maar er is zoveel misgegaan dat het moeilijk is om ook maar ergens vertrouwen in te hebben.'

'Natuurlijk heeft Spikkelblad gelijk.' Geeltand trok met haar oren. 'Maar als Gaaiveder en Leeuwvlam de uitverkorene niet herkennen, ontstaan er weer moeilijkheden. Ik wil hun een teken sturen.'

'Wat?' Blauwster stond weer op. Ze zwaaide dwingend met haar staart alsof ze nog steeds gezag over de oude medicijnkat had. 'Geeltand, ben je vergeten dat deze voorspelling niet eens de onze is? Het zou gevaarlijk kunnen

zijn om ons ermee te bemoeien. Volgens mij moeten we onze poten ervan afhouden.’

Spikkelblad knipperde verbluft met haar ogen.
‘Gevaarlijk?’

Blauwster keek de andere drie een voor een aan. ‘Denken jullie dat het slim is om katten in de Clans te hebben die machtiger zijn dan de sterren?’ vroeg ze uitdagend. ‘Machtiger dan wij, hun krijgervoorouders?’ Ze zwaaide met haar staart om haar onzichtbare Clangenoten elders in het prachtige, prooirijke woud te omvatten. ‘Wat zal er van de DonderClan worden als ...’

‘Heb vertrouwen, Blauwster’, onderbrak Leeuwenhart haar vriendelijk. ‘Dit zijn goede en loyale katten.’

‘Dat dachten we ook van Hulstloof!’ reageerde Blauwster.

‘Deze keer zitten we er niet naast’, mauwde Geeltand. ‘Waar de voorspelling ook vandaan is gekomen, we zullen er vertrouwen in moeten stellen. En eveneens in onze Clangenoten bij het meer.’

Spikkelblad deed haar mond open om iets te zeggen, maar draaide zich abrupt om toen ze een paar voslengtes verder stroomopwaarts een kat door het struikgewas hoorde ritselen. Een zilvergrijs gestreepte poes stormde er plotseling uit tevoorschijn en racete op hen af, omhuld door sterrenlicht.

‘Vederstaart!’ riep Blauwster uit. ‘Wat doe jij hier? Bespioneer je ons?’

‘We zijn allemaal Clangenoten nu’, bracht de vroegere

RivierClankrijger haar in herinnering. 'Ik kon wel raden wat jullie met elkaar te bespreken hadden en ...'

'Dit gaat alleen de DonderClan aan, Vederstaart', onderbrak Geeltand haar. Ze liet een glimp van haar scherpe gele tanden zien.

'Nee, dat is niet waar!' kaatste Vederstaart terug. 'Gaaiveder en Leeuwvlam zijn zonen van Kraaiveder, dus half WindClan.' Haar blauwe ogen straalden bezorgdheid uit. 'Het gaat me aan het hart wat er met hen gebeurt. Ik *moet* over ze waken. En ik heb net zoveel verdriet om Hulstloof als jullie.'

Spikkelblad strekte haar staart en legde hem op de schouders van de zilveren poes. 'Ze heeft gelijk. Laat haar blijven.'

Geeltand haalde haar schouders op. 'Maar het zijn jouw zonen niet, Vederstaart', waarschuwde ze onverwacht vriendelijk. 'We kunnen hen waarschuwen en begeleiden, maar uiteindelijk zullen ze hun eigen weg gaan.'

'Zoals alle zonen en dochters, Geeltand', merkte Blauwster op.

Er viel een schaduw over Geeltands gezicht. Enkele hartslagen lang hield ze haar ambergele blik op een punt in de verte gericht, alsof ze een leven vol herinneringen in de hemel zag. De zon gleed achter de horizon en de rode strepen die hij trok vervaagden tot indigoblauw. Het wervelende schuim onder de waterval glansde bleek in de schemering.

‘Dus wat gaan we doen?’ vroeg Leeuwenhart praktisch.
‘Geeltand, jij stelde voor om een teken te sturen.’

‘Ik ben nog steeds van mening dat we ons erbuiten moeten houden’, mauwde Blauwster, voordat Geeltand kon reageren. ‘We weten nog niet wat de speciale kracht van de derde kat zal zijn, maar het is nu al duidelijk dat ze sterk en slim is. Denken jullie niet dat zij, als ze inderdaad de ware is, alles zelf zal uitzoeken?’

Vederstaart boorde haar klauwen in de vochtige grond. ‘We kunnen niet werkeloos toekijken!’ protesteerde ze. ‘Deze jonge katten hebben onze hulp nodig.’

‘Dat denk ik ook’, mauwde Leeuwenhart met een instemmend knikje naar de zilveren poes. ‘Als we ons wat meer met hen hadden bemoeid’ - hij keek Blauwster aan - ‘zou Hulstloof nu misschien niet verloren zijn.’

Blauwsters nekharen kwamen overeind. ‘Hulstloof heeft haar eigen keuzes gemaakt. Deze katten moeten ook hun eigen levens leiden. Dat kan niemand voor hen doen.’

‘Klopt, maar we kunnen ze wel de weg wijzen’, mauwde Spikkelblad. ‘Ik ben het met Geeltand eens. Ik vind dat we hun een teken moeten sturen.’

‘Jullie zijn dus allemaal tot een besluit gekomen.’
Blauwster zuchtte en haar nekharen gingen weer liggen. ‘Goed dan, doe wat jullie willen.’

‘Ik zal een teken sturen.’ Geeltand boog haar kop. Heel even kregen de andere katten, dwars door haar samengeklitte vacht en bitse manieren heen, een kijkje in de

diepe wijsheid van de medicijnkat die ze ooit geweest was.
'Een teken van de sterren.'

'Naar wie ga je het sturen?' vroeg Blauwster. 'Leeuwvlam of Gaaiveder?'

Geeltands amberkleurige blik gloeide in het laatste avondlicht toen ze zich naar haar vroegere Clanleider toedraaide. 'Naar geen van beiden', mauwde ze. 'Ik stuur het naar de derde kat.'

HOOFDSTUK 1

DE VOLLE maan stond aan een wolkeloze hemel en wierp dichte, zwarte schaduwen over het eiland. De bladeren van de grote eik ruisten in de nog warme bries. Leeuwvlam, tussen Vosstaart en Grijsstreep in gezeten, had het gevoel dat hij niet genoeg lucht kreeg.

‘Je zou toch denken dat het ’s nachts frisser was,’ mopperde hij.

‘Ik weet het,’ mauwde Grijsstreep met een zucht. Hij schoof ongemakkelijk heen en weer op de droge, rulle aarde. ‘Het wordt maar heter en heter. Ik kan me zelfs de laatste regenbui niet herinneren.’

Leeuwvlam rekte zich uit om over de koppen van de andere katten heen naar zijn broer Gaaiveder te turen die bij de medicijnkatten zat. Eenster had zojuist de dood van Sparneus bekendgemaakt en Valkvlucht, de overgebleven medicijnkat van de WindClan, leek het maar eng te vinden om zijn Clan voor het eerst in zijn eentje te vertegenwoordigen.

‘Gaaiveder zegt dat de SterrenClan hem niets verteld

heeft over de droogte, mauwde Leeuwvlam tegen Grijsstreep. 'Ik ben benieuwd of een van de andere medicijnkatten ...'

Hij brak zijn zin af toen Vuurster, de leider van de DonderClan, overeind kwam op de tak waar hij zijn beurt om te spreken had afgewacht. Luipaardster, de leider van de RivierClan die een tak lager zat, keek omhoog. Eenster, de WindClanleider, zat een paar staartlengtes hoger in de oksel van een grote tak. Van Zwartster, de SchaduwClanleider, was enkel de glinstering van zijn ogen zichtbaar tussen de bladeren boven Eensters tak.

'Zoals iedere Clan, heeft de DonderClan last van de hitte', begon Vuurster. 'Maar we weten ons goed te redden. Twee van onze leerlingen zijn krijgers geworden en heten nu Paddestap en Rozenblad.'

Leeuwvlam sprong overeind. 'Paddestap! Rozenblad!' schreeuwde hij. De rest van de DonderClan juichte mee, samen met verschillende katten van de WindClan en de SchaduwClan. Het viel Leeuwvlam op dat de RivierClankrijgers zwijgend, met vijandigheid in hun ogen, toekeken.

Wie zou hen tegen de haren in gestreken hebben? vroeg Leeuwvlam zich af. Het was kleingeestig om als voltallige Clan te weigeren een nieuwe krijger op een Grote Vergadering te verwelkomen. Hij trok met zijn oren. *Reken maar dat ik me dit zal herinneren, de eerstvolgende keer dat Luipaardster een RivierClan benoeming bekendmaakt.*

De twee nieuwe DonderClankrijgers trokken verlegen hun kop in, maar hun ogen straalden toen hun namen gescandeerd werden. Wolkstaart, Paddestaps vroegere mentor, barstte van trots, terwijl Kwiklicht, die Rozenblad getraind had, met glanzende ogen naar de jonge krijgers keek.

‘Het verbaast me nog steeds dat Vuurster Kwiklicht als haar mentor gekozen heeft,’ mauwde Leeuwvlam, half tegen zichzelf. ‘Nadat ze iedereen zo lang heeft voorgelogen dat ze onze moeder is.’

‘Vuurster weet wat hij doet,’ antwoordde Grijsstreep. Leeuwvlam kromp ineen toen hij besepte dat de grijze krijger zijn kritische woorden gehoord had. ‘Hij vertrouwt Kwiklicht. Bovendien wil hij aan iedereen laten zien dat ze een goede krijger is en een gewaardeerd lid van de DonderClan.’

‘Je zal wel gelijk hebben.’ Leeuwvlam knipperde ongelukkig met zijn ogen. Hij had zoveel respect voor Kwiklicht gehad en zoveel van haar gehouden toen hij er nog van overtuigd was dat ze zijn moeder was, maar nu voelde hij zich koud en leeg wanneer hij naar haar keek. Ze had hem en zijn broer en zus bedrogen, te erg om vergeven te kunnen worden. Toch?

‘Als je uitgepraat bent ...’ riep Luipaardster boven de laatste juichkreten uit. Ze stond op en wierp Vuurster een boze blik toe. ‘De RivierClan moet nog steeds verslag doen.’

Vuurster boog beleefd zijn kop naar de RivierClanleider,

deed een stap naar achteren, ging weer zitten en sloeg zijn staart om zijn poten. 'Ga je gang, Luipaardster.'

De RivierClanleider voerde als laatste het woord op de Grote Vergadering. Leeuwvlam had gezien hoe ze ongeduldig met haar staart trok terwijl de andere leiders hun verslag uitbrachten. En nu liet ze haar doordringende blik over de op het gras verzamelde katten glijden. Haar nekharen stonden recht overeind van woede.

'Prooidieven!' siste ze.

Leeuwvlam schoot overeind. 'Wat?!' Maar zijn verschrikte kreet ging verloren in het kabaal van luid protesterende katten van de DonderClan, de WindClan en de SchaduwClan.

Luipaardster keek op hen neer, haar tanden ontbloot. Ze deed geen poging om het tumult de kop in te drukken. Leeuwvlam wierp instinctief een blik naar de hemel maar er waren geen wolken die de maan dreigden te bedekken. De SterrenClan toonde dus geen enkele woede om de grove beschuldiging. Alsof ook maar een van de Clans hun slijmerige, stinkende vis zou willen stelen!

Hij zag nu pas hoe mager de RivierClanleider was. Haar botten waren vuursteenscherp zichtbaar onder haar gevlekte vacht. Hetzelfde gold voor de andere RivierClankrijgers realiseerde Leeuwvlam zich toen hij in het rond keek; ze waren nog beniger dan zijn eigen Clangenoten en de SchaduwClankrijgers. Zelfs de WindClankatten, die al vel over been waren wanneer ze wel goed te eten hadden, zagen

er niet zo verpieterd uit.

‘Ze vergaan van de honger ...’ prevelde hij.

‘We vergaan allemaal van de honger,’ reageerde Grijsstreep.

Leeuwvlam zuchtte. De grijze krijger had gelijk. Bij de DonderClan waren ze gedwongen om voor dag en dauw of tegen zonsondergang te jagen en te trainen om de schroeiende hitte van de dag te vermijden. En de uren rond zonhoog brachten de katten opgerold door in de kostbare schaduw onderaan de wanden van de holte van steen. Voor één keer leefden de Clans in harmonie met elkaar. Leeuwvlam vermoedde dat ze gewoon te zwak waren om te vechten. Bovendien viel er nu sowieso nergens prooi te halen.

Vuurster stond weer op en gebaarde met zijn staart om stilte. Het gekrijs stierf geleidelijk weg waarna de katten weer gingen zitten, terwijl ze woedende blikken naar de RivierClanleider bleven werpen.

‘Ik weet zeker dat je een goede reden hebt om de andere Clans hiervan te beschuldigen,’ mauwde Vuurster zodra hij zich verstaanbaar kon maken. ‘Zou je jezelf nader kunnen verklaren?’

Luipaardster zwiepte met haar staart. ‘Jullie hebben allemaal vis uit het meer gevangen,’ grauwde ze. ‘En die vissen behoren de RivierClan toe.’

Zwartster stak zijn kop uit het gebladerte. ‘Nee, dat is niet waar,’ reageerde hij. ‘Het meer grenst aan alle vier de

territoriaums. Wij hebben net zoveel recht op de vis als jullie.'

'Vooral nu', voegde Eenster toe. 'We lijden allemaal onder de grote droogte. Prooi is schaars in al onze territoriaums. Als we geen vis kunnen eten, komen we om van de honger.'

Leeuwvlam staarde de leiders geschokt aan. Leden de SchaduwClan en de WindClan echt zoveel honger dat ze vis aan hun hoop verse prooi toevoegden? Die moesten er wel *heel* slecht voor staan.

'Maar voor ons is het nog erger', hield Luipaardster vol. 'De RivierClan eet geen enkele andere soort prooi, dus alle vis zou voor ons moeten zijn.'

'Dat is muizenstom geredeneerd!' Kwiklicht sprong overeind. Haar lange staart zwiepte heen en weer. 'Wil je beweren dat de RivierClan geen enkele ander prooi *kan* eten? Geef je toe dat je krijgers zulke sukkel zijn dat ze niet eens een muis kunnen vangen?'

Braamklauw, de DonderClancommandant, stond op van de eikenwortel waarop hij samen met de andere commandanten had staan luisteren. 'Kwiklicht', mauwde hij op kille, gebiedende toon. 'Het is niet aan jou om hier te spreken.' Hij wendde zich tot Luipaardster. 'Hoe dan ook, ze heeft wel een punt.'

Leeuwvlam week achteruit bij het horen van Braamklauws toon. Tegen wil en dank voelde hij een scheut van medelijden voor Kwiklicht toen ze met gebogen kop haar plek weer innam, als een leerling die in het openbaar een standje van zijn mentor had gekregen. Zelfs

na zes manen, twee hele seizoenen, had Braamklauw zijn vroegere partner niet vergeven dat ze beweerd had dat Loofpoels kittens haar jongen waren - en dus ook de zijne. Het duizelde Leeuwvlam nog steeds, iedere keer dat hij zichzelf eraan herinnerde dat Braamklauw en Kwiklicht niet zijn echte vader en moeder waren. Hij en zijn broer Gaaiveder waren de jongen van de vroegere medicijnkat van de DonderClan, Loofpoel, en Kraaiveder, een WindClankrijger. Sinds de waarheid naar buiten was gekomen hadden ze amper met elkaar gesproken. Braamklauw was er de kat niet naar om Kwiklicht te straffen door haar de zwaarste taken of de gevaarlijkste patrouilles te geven, maar hij zorgde er wel voor dat hun paden elkaar zo min mogelijk kruisten.

Vanaf het moment dat Kwiklicht was uitgekomen voor haar verschrikkelijke leugen was alles fout gegaan. Ze had de waarheid verteld in een wanhopige poging om haar kits te redden van Aspels' moordende woede omdat ze Braamklauw boven hem verkozen had, manen voordat Leeuwvlam en zijn nestgenootjes waren geboren. Hulstloof, de zus van Leeuwvlam en Gaaiveder, had Aspels vermoord om te verhinderen dat hij het geheim bekend zou maken op een Grote Vergadering. Vervolgens was ze achter een aardverschuiving verdwenen toen ze de tunnels in vluchtte om een nieuw leven te beginnen. De twee broers moesten nu leren accepteren dat ze halfClan waren en dat hun vader Kraaiveder niets met hen te maken wilde hebben.

Daarbovenop waren er nog de achterdochtige blikken van enkele van hun eigen Clangenoten die Leeuwvlams pels deden gloeien van woede.

Alsof wij opeens ontrouw zouden worden omdat we uitgevonden hebben dat onze vader een WindClankrijger is! Alsof we ooit bij die magere konijnenvreters zouden willen horen!

Leeuwvlam keek naar Gaaveder, benieuwd of hij aan hetzelfde dacht. Zijn broer hield zijn blinde ogen op Braamklauw gericht en zijn oren gespitst, maar het was moeilijk te zeggen wat er in hem omging. De rest van de katten luisterde gelukkig te ingespannen naar Luipaardster om aandacht te schenken aan de breuk tussen Braamklauw en Kwiklicht.

‘De vis in het meer is van de RivierClan,’ ging Luipaardster verder, haar stem was dun en hoog als de wind die door het riet fluit. ‘Iedereen die vis uit het meer vangt krijgt met onze klauwen te maken. Van nu af aan krijgen mijn grenspatrouilles de opdracht om het gebied rondom het water in hun route op te nemen.’

‘Dat kun je niet maken!’ Zwartster werkte zich uit de bladeren naar buiten en sprong naar een lagere tak, vanwaar hij Luipaardster dreigend kon aankijken. ‘Territoriums hebben zich nog nooit tot in het meer uitgestrekt.’

Leeuwvlam zag in gedachten het meer voor zich zoals het was toen het nog zachtjes tegen grasrijke oevers of smalle stroken kiezels en zand golfde. Nu was het meer geslonken

tot een kleine waterplas. De uitgestrekte stukken modder die het had achtergelaten droogden op en barstten in de genadeloze groenbladzon. Wou Luipaardster die dorre vlaktes echt in haar territorium opnemen?

‘Als een RivierClanpatrouille het waagt om ook maar één poot op *ons* territorium te zetten,’ grauwde Eenster met ontblote tanden, ‘zullen ze wensen dat ze dat nooit hadden gedaan.’

‘Luipaardster, luister.’ Leeuwvlam zag dat Vuursters nek- en schouderharen overeind kwamen en dat hij zijn uiterste best deed zijn kalmte te bewaren. ‘Als je zo doorgaat, veroorzaak je een oorlog tussen de Clans. Er zullen gewonden vallen. Hebben we nog niet genoeg moeilijkheden?’

‘Vuurster heeft gelijk,’ mauwde Vosstaart zacht in Leeuwvlams oor. ‘In plaats van strijdlustig onze haren overeind te zetten zouden we moeten proberen elkaar te helpen.’

Luipaardster dook in elkaar en ontblootte grauwend haar klauwen alsof ze op het punt stond de andere leiders te bespringen.

Leeuwvlams ogen werden groot van verbijstering. *Er geldt een bestand! Een Clanleider die een andere leider aanvalt op een Grote Vergadering? Dat mag niet!*

Vuurster had zijn spieren aangespannen voor het geval Luipaardster zich op hem zou storten. Maar in plaats daarvan sprong ze nijdig blazend op de grond en

zwaaide met haar staart om haar krijgers om zich heen te verzamelen.

'Blijf van onze vis af!' spuugde ze terwijl ze zich voor haar Clan uit een weg baande door het struikgewas dat het grasveld omringde. Vastberaden liep ze in de richting van de boombrug, de verbinding tussen het eiland en het vasteland. Haar Clangenoten wierpen de andere drie Clans grimmige blikken toe in het voorbijgaan. Zodra de RivierClan vertrokken was barstte er een opgewonden geroezemoes los onder de achterblijvers. Er werd druk gegist en kritiek geleverd, maar Vuursters stem galmde met gezag boven alles uit.

'De Grote Vergadering is ten einde! We moeten naar onze territoriums terugkeren. Bij de volgende volle maan zien we elkaar terug. Moge de SterrenClan onze wegen verlichten!'

Leeuwvlam trippelde vlak achter zijn leider aan terwijl de DonderClankatten langs het meer naar hun eigen gebied trokken. Het water, een zilveren glinstering in de verte, was nauwelijks zichtbaar. Bleek maanlicht weerkaatste op het oppervlak van de drogende modder. Leeuwvlam trok zijn neus op tegen de stank van rottende vis.

Van mij mag de RivierClan zijn stinkende prooi houden!

Vuurster werd aan een kant door Braamklauw geflankeerd en aan de andere door Schorspels en Varenwolk.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg de commandant. ‘Luipaardster is *echt* van plan haar patrouilles uit te breiden. Wat gebeurt er als we er een op ons gebied aantreffen?’

Vuurster trok met zijn oren. ‘We moeten dit voorzichtig aanpakken’, mauwde hij. ‘Is de bodem van het meer echt van ons? Als die gewoon onder water was blijven staan zou het nooit bij ons zijn opgekomen om hem te claimen.’

Schorspels snoof. ‘Het droge land dat aan ons gebied grenst behoort nu aan ons toe. De RivierClan heeft geen enkel recht om daar te jagen of te patrouilleren.’

‘Maar ze zien er zo uitgehongerd uit’, mauwde Varenwolk zacht. ‘En de DonderClan heeft sowieso nooit in het meer gevestigd. Kunnen we ze dat stuk niet gewoon laten houden?’

Schorspels beroerde het oor van zijn partner met zijn neus. ‘Prooi is voor ons net zo schaars’, bracht hij haar in herinnering.

‘Wij zullen geen RivierClankrijgers aanvallen’, besloot Vuurster. ‘Tenzij ze poot zetten op Donderterritorium, binnen onze grensmarkeringen op drie staartlengtes van de oever, zoals afgesproken toen we hier aankwamen. Braamklauw, zorg ervoor dat de patrouilles dat weten wanneer je ze morgen op pad stuurt.’

‘Natuurlijk, Vuurster’, antwoordde de commandant met een zwiep van zijn staart.

Leeuwvlams pels tintelde. Hoewel hij Vuursters oordeel respecteerde - hij was en bleef de Clanleider - betwijfelde Leeuwvlam of hij deze keer het juiste besluit genomen had.

Zal de RivierClan ons niet als zwak beschouwen als we hun vrije toegang geven tot onze kant van het meer?

Hij schrok op en keek achterom toen iemand met zijn staart tegen zijn achterwerk zwiepte. Het was Gaaiveder die hem had ingehaald.

‘Luipaardster heeft bijen in haar brein,’ verklaarde zijn broer. ‘Hier komt ze nooit mee weg. Vroeg of laat krijgen ze ervanlangs.’

‘Ik weet het. Trouwens, een paar SchaduwClankatten wisten me op de Grote Vergadering te vertellen dat Luipaardster pas nog twee levens heeft verloren. Is dat zo?’ vroeg Leeuwvlam nieuwsgierig.

Gaaiveder gaf hem een kort knikje. ‘Ja.’

‘Dat heeft ze anders nooit gemeld,’ was Leeuwvlams commentaar.

Zijn broer bleef staan. Er sprak zo’n scherpe intelligentie uit zijn blik dat het Leeuwvlam onvoorstelbaar leek dat die briljante blauwe ogen niets zagen. ‘Kom op, Leeuwvlam. Heb je ooit een Clanleider bekend horen maken dat hij een leven verloren heeft? Dat zou hem alleen maar zwak doen lijken. Katten weten zelfs niet altijd hoeveel levens hun *eigen* leider nog over hebben.’

‘Je zal wel gelijk hebben,’ gaf Leeuwvlam toe terwijl hij verder trippelde.

‘Luipaardster heeft een leven verloren aan een ontstoken geraakte doornschram,’ vervolgde Gaaiveder. ‘En meteen daarna heeft ze een of andere ziekte opgelopen die haar

ontzettend dorstig maakte. Ze haalde het zelfs niet naar de beek om wat te drinken.’

‘Hebben Motvleugel en Wilglicht jou dat allemaal verteld?’ vroeg Leeuwvlam. Hij wist dat medicijnkatten, in tegenstelling tot krijgers, elkaar in vertrouwen namen zonder zich iets aan te trekken van de rivaliteit tussen de Clans.

‘Het doet er niet toe hoe ik dat te weten ben gekomen’, mauwde Gaaiveder. ‘Ik weet het gewoon.’

Leeuwvlam onderdrukte een rilling. Hij wist dat Gaaiveder zijn bijzondere vermogens aan de voorspelling te danken had, maar toch zat het hem niet lekker dat zijn broer over paden trippelde die geen enkele kat, zelfs geen enkele medicijnkat, ooit eerder had betreden. Gaaiveder wist dingen zonder dat ze hem verteld waren - zelfs niet door de SterrenClan. Hij kon de dromen van andere katten binnenwandelen en zo hun diepste geheimen ontdekken.

Leeuwvlam zette het ongemakkelijke gevoel van zich af. ‘Het zou me niets verbazen als Luipaardster daarom zo’n heisa maakt over de vis’, mauwde hij. ‘Ze wil haar Clan bewijzen dat ze nog steeds sterk is.’

‘Ze pakt het verkeerd aan’, verklaarde Gaaiveder effen. ‘Luipaardster zou moeten weten dat de andere Clans haar bevelen echt niet gaan opvolgen. Uiteindelijk zal de RivierClan slechter af zijn dan wanneer ze zich gewoon op hun eigen gebied door de droogte zouden slepen, net als de rest van ons.’

Ze naderden de beek die de grens vormde tussen Windterritorium en Donderterritorium. Het water dat afgelopen nieuwblad nog klaterend het meer in stroomde was geslonken tot een smal, slijmerig groen stroompje waar je met gemak overheen kon springen. Leeuwvlam slaakte een zucht van opluchting toen hij het struikgewas erachter in dook, onder de bomen van zijn eigen vertrouwde territorium.

‘Wie weet waait alles weer over’, mauwde hij hoopvol. ‘Misschien snapt Luipaardster dat ze verkeerd bezig is als ze nog eens goed nadenkt over de reacties van de andere leiders op de Vergadering.’

Gaaiveder snoof minachtend. ‘Luipaardster krabbelt pas terug wanneer egels leren vliegen. Nee, Leeuwvlam, er is maar een oplossing voor ons probleem: het meer moet weer vollopen.’

Leeuwvlam trippelde door hoog, sappig gras en bij elke stap sopten zijn poten in het water. Een koele bries rimpelde zijn vacht. Als hij zin had kon hij zijn kop buigen om zoveel te drinken als hij maar wilde en de dorst lessen die in hem brandde als een doorn. Er schoot een woelmuis tevoorschijn uit de rietkraag voor hem, maar voordat Leeuwvlam hem kon bespringen, porde er iets hards in zijn flank. Hij schrok wakker om te ontdekken dat hij in zijn nest in het krijgershol lag en dat Wolkstaart over hem heen gebogen stond. Zijn vacht voelde plakkerig aan en de lucht rook stoffig.

‘Wakker worden, slaapmuis!’ mauwde Wolkstaart en hij gaf Leeuwvlam nog een por.

‘Was dat echt nodig?’ klaagde Leeuwvlam. ‘Ik had net een echt geweldige droom ...’

‘En nu kun je op een echt geweldige waterpatrouille.’ Er klonk geen greintje medelijden in Wolkstaarts stem. Sinds de beken die het meer voedden waren opgedroogd, vormde de ondiepe, brakke plas in het midden van het meerbekken de enige bron van water. Een paar keer per dag gingen extra patrouilles daar water voor de Clan halen. De groenbladnachten leken korter dan ooit nu iedereen bekaf was door de extra plichten.

Leeuwvlam sperde zijn bek open voor een enorme geeuw. ‘Oké, ik kom eraan.’

Terwijl hij het mos uit zijn vacht schudde volgde hij Wolkstaart het hol uit. Het eerste ochtendlicht gloorde aan de hemel en het was nu al drukkend warm. Leeuwvlam kreunde inwendig bij de gedachte aan nog een droge, snikhete dag.

Hazelstaart, haar leerling Bloesempoot, Besneus en Ijswolk zaten al voor het hol te wachten. Zodra de twee krijgers naar buiten kwamen stonden ze op. Geen van allen was op de Grote Vergadering geweest, maar Leeuwvlam zag aan hun gezichten dat ze van Luipaardsters bedreigingen afwisten.

‘Kom, we gaan.’ Wolkstaart zwaaide met zijn staart in de richting van de doortunnel.

Terwijl Leeuwvlam achter de witte krijger aan door het woud trippelde hoorde hij Besneus tegen IJswolk opscheppen: 'De RivierClan kan maar beter geen ruzie met ons zoeken bij het meer. Iedereen die ons een strobreed in de weg legt krijgt met mijn klauwen te maken.'

IJswolk mompelde iets terug dat Leeuwvlam niet kon verstaan.

Besneus vindt zichzelf geweldig, maar het zou muizenstom zijn om ons problemen op de hals te halen terwijl we geen van allen sterk genoeg zijn om een gevecht aan te kunnen.

Tot zijn opluchting leidde Wolkstaart zijn patrouille naar de voet van een enorme eik. Daar moesten ze mos verzamelen om water mee op te zuigen. Met een bek vol pluizige, groene steeltjes kon Besneus moeilijk aan IJswolk blijven vertellen wat een fantastische krijger hij was.

Eenmaal bij het meer aangekomen bleef Wolkstaart even aan de rand staan om over de bodem uit te turen. Bij de oever was die droog en rul met grillige barsten en verder naar het midden glom hij in het zwakke ochtendlicht. Toen Leeuwvlam probeerde te ontdekken waar de modder eindigde en het water begon, ontwaarde hij de nietige gestalten van vier katten, ver weg in de modder. Hij legde zijn bundel mos neer en proefde de lucht. Een zwakke RivierClangeur dreef in zijn richting, vermengd met de vertrouwde stank van dode vis.

'Luister goed, jullie allemaal', begon Wolkstaart nadat hij ook zijn lading op de grond had gelegd. 'De RivierClan

kan er geen bezwaar tegen maken dat we hier water komen halen en Vuurster heeft al gezegd dat er niet gevochten wordt. Duidelijk, Besneus?’ Hij keek de jongere krijger scherp aan.

Besneus knikte onwillig. ‘Oké’, mompelde hij.

‘Niet vergeten!’ Na een laatste strenge blik begon Wolkstaart zijn patrouille over de modder naar het verre meer te leiden.

Het eerste stuk liepen ze over een droge korst, maar naarmate de patrouille het water dichterbij naderde zakten Leeuwvlams poten bij iedere stap weg in het slijk. ‘Wat smerig’, mompelde hij, zijn stem gedempt door het mos terwijl hij de kleverige lichtbruine klodders van zijn poot probeerde te schudden. ‘Ik krijg mezelf nooit meer schoon.’

Eenmaal in de buurt van het water, zag hij dat de RivierClankatten bij elkaar waren gaan staan om hen de weg te versperren: Rietsnor en Grijsmist, met Otterhart en haar leerling Niespoot. Ze waren alle vier mager en duidelijk uitgeput maar hun ogen fonkelden vijandig en hun vacht stond overeind alsof ze op het punt stonden om hen aan te vallen.

Rietsnor stapte naar voren. ‘Ben je vergeten wat Luipaardster gisteravond gezegd heeft?’ begon hij uitdagend. ‘De vis in het meer is van de RivierClan.’

Wolkstaart legde zijn mos neer. ‘We zijn hier niet om te vissen’, antwoordde hij bedaard. ‘We willen alleen maar water. Dat ga je ons toch zeker niet weigeren?’

‘Zijn er in jullie eigen gebied geen beken?’ vroeg Grijsmist.

‘Die zijn opgedroogd, zoals je heel goed weet.’ Leeuwvlam zag dat Wolkstaart geërgerd met het puntje van zijn staart trok; het kostte de heethoofdige witte krijger de grootste moeite om zich te beheersen. ‘We hebben water uit het meer nodig.’

‘En dat gaan we verzamelen of jullie het willen of niet’, voegde Besneus toe. Hij liet zijn mos vallen en deed dreigend een stap naar voren.

De vier RivierClankatten sloegen onmiddellijk hun klauwen uit. ‘Het meer is van ons’, siste Otterhart.

Bloesempoots ogen werden groot van schrik. Hazelstaart stapte snel vooruit en duwde haar leerling achter zich. Leeuwvlam spande zijn spieren en ontblootte zijn klauwen, klaar om te springen.

Wolkstaart draaide zich met een ruk naar zijn patrouille om. ‘Hou je bek dicht!’ beval hij Besneus.

‘Laat je hen zo’n toon tegen ons aanslaan?’ daagde Besneus hem uit. ‘Jij bent misschien bang voor ze, maar ik niet!’

Wolkstaart kwam zo dicht bij de jonge krijger staan dat hun neuzen elkaar raakten, zijn ogen twee ijsplinters. ‘Nog één woord en jij brengt de volgende maan door met teken zoeken in de vacht van de oudsten. Begrepen?’

Leeuwvlam voelde een tinteling van schrik onder zijn vacht. Wolkstaart was temperamentvol van aard, maar

zo driftig had hij hem nog nooit tegen een van zijn eigen Clangenoten zien uitvallen. Het leek alsof water halen het belangrijkste in de wereld was voor Wolkstaart - en dat was het misschien ook wel, nu zijn Clan zo verzwakt was door de dorst en alleen maar zwakker dreigde te worden. Leeuwvlam vroeg zich af wat er zou gebeuren als het de RivierClan lukte de andere Clans bij het water vandaan te houden. Zouden drie van de vier Clans uitsterven?

Zonder op Besneus' reactie te wachten keerde Wolkstaart zich weer tot de RivierClankatten. 'Ik verontschuldig me voor mijn krijger', mauwde hij. Zijn stem was gespannen; Leeuwvlam beseftte wat een moeite het hem kostte om beleefd te blijven. 'Ik vrees dat hij last heeft van een zonnesteek. En nu zouden we graag wat water willen verzamelen.'

Rietsnor antwoordde niet meteen. Leeuwvlams poten jeukten om een gevecht aan te gaan. Wolkstaart had hen gewaarschuwd dat ze daar te zwak voor waren, maar hij wist niet dat Leeuwvlam een van de Drie was en dat hij de kracht bezat om de vurigste gevechten te leveren zonder ook maar een schrammetje op te lopen. *Maar ik weet dat we al genoeg problemen hebben zonder dat we met elkaar aan het vechten slaan.*

Ten slotte deed Rietsnor een stap terug en gebaarde zijn patrouille met zijn staart om hetzelfde te doen. 'Neem water maar geen vis', grauwde hij.

We zijn hier niet voor de vis. Hoe vaak moeten we dat nog

zeggen? dacht Leeuwvlam bij zichzelf.

‘Dank je.’ Wolkstaart knikte en trippelde naar de waterkant. Leeuwvlam volgde hem, zich scherp bewust van de blikken die in zijn rug priemden. De RivierClankatten hielden hen nauwlettend in de gaten. De woede welde weer in hem op. *Hoe stom kon je zijn! Denken ze dat ik een vis onder mijn vacht mee kan smokkelen?*

Hij kon aan zijn Clangenoten zien dat die ook kwaad waren; het puntje van Wolkstaarts staart zwiepte heen en weer en Besneus’ ogen schoten vuur, maar hij was nu gelukkig wel zo slim om zich gedeisd te houden. De haren van de twee poezen stonden recht overeind en ze keken woedend over hun schouder naar de voorbij trippelende RivierClankatten.

Leeuwvlam dompelde zijn mos in het water en dronk een paar slokken. Het was warm, smaakte naar aarde en wier en leste zijn dorst amper. Hij dwong zichzelf om het door te slikken, kromp ineen toen het zanderige vocht door zijn keel gleed. De zon was inmiddels opgekomen. Zijn verblindende stralen doorkruisten de boomtoppen en er was van de ene horizon tot aan de andere geen wolkje te bekennen.

Hoelang kunnen we nog zo doorgaan?